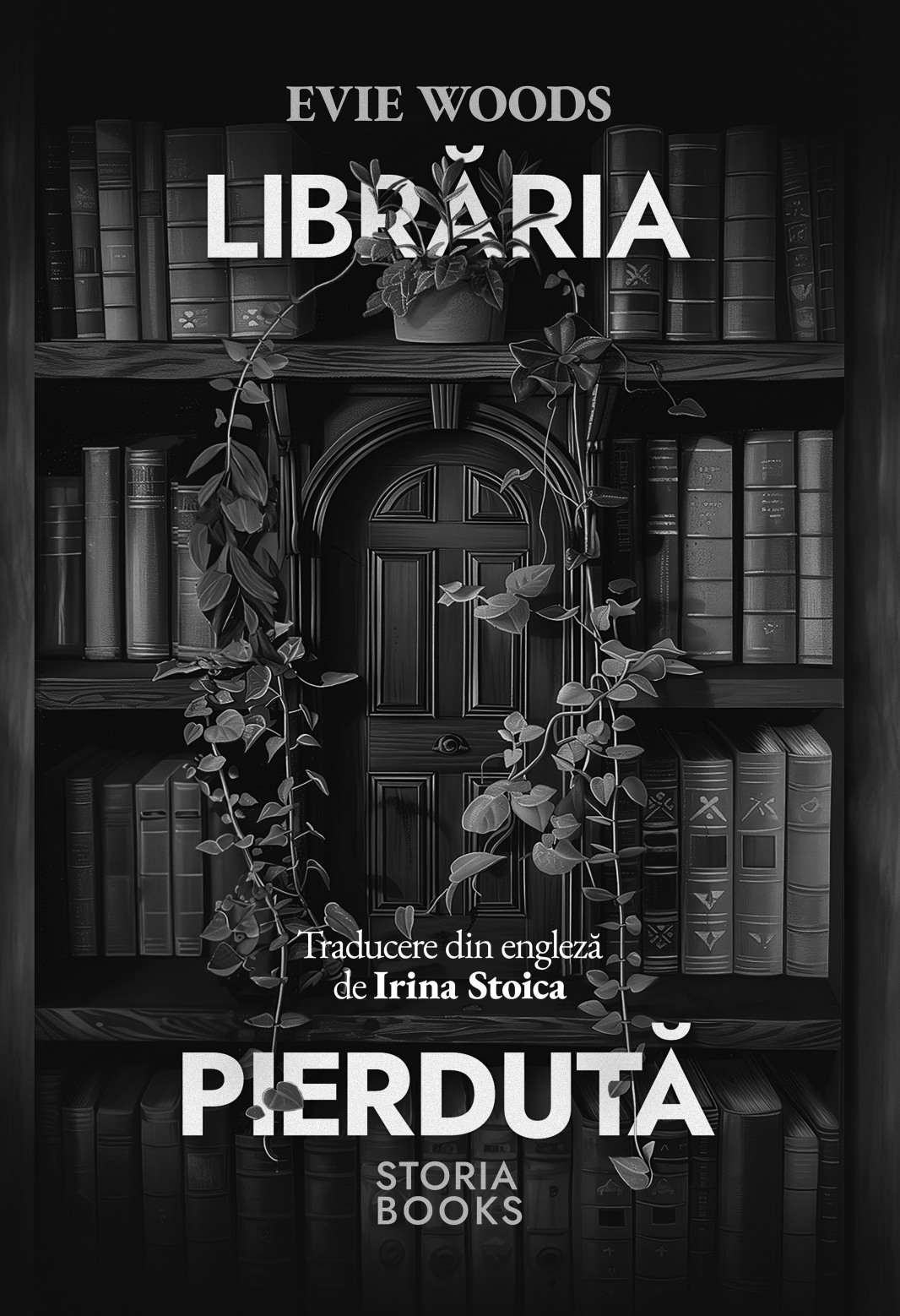

LIBRĂRIA PIERDUTĂ

EVIE WOODS

LIBRĂRIA

Traducere din engleză
de **Irina Stoica**

PIERDUTĂ

STORIA
BOOKS

Titlul original: *The Lost Bookshop*

Autor: Evie Woods

The Lost Bookshop © Evie Woods 2023

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.
under the title

© Storia Books, 2024, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WOODS, EVIE

Librăria pierdută / Evie Woods ; trad. din engleză de Irina Stoica. -
București : Storia Books, 2024

ISBN 978-630-6525-42-3

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111

REDACTOR: Maria Marinescu

CORECTORI: Simona Ștefana Stoica, Rodica Crețu, Cristina Munteanu

DESIGN COPERTĂ: Tudor Matei

DTP: Dragoș Tudor

Tuturor iubitorilor de lectură

PROLOG

Străzile ploioase din Dublin într-o zi rece de iarnă nu erau un loc potrivit pentru ca un băiețel să piardă vremea de pomană, asta dacă nu cumva același băiat stătea cu nasul lipit de vitrina celei mai fascinante librării. Înăuntru străluceau lumini, iar copertele colorate îl tentau, promițându-i povești de aventură și-n care să evadezi. Vitrina era ticsită cu noutăți și cu tot felul de ornamente; baloane cu aer cald în miniatură aproape atingeau tavanul, în timp ce cutii muzicale cu păsări mecanice și carusele se învârteau și răsunau melodios. Doamna de dinăuntru l-a văzut și i-a făcut semn să intre. Băiatul a scuturat din cap și a roșit ușor.

— O să întârzii la școală, i-a spus de afară.

Femeia a dat din cap și a zâmbit. Părea destul de prietenoasă.

— Doar un minut, a zis el, după ce s-a luptat preț de trei secunde bune cu dorința de a intra în librărie.

— Un minut să fie.

Femeia era în spatele tejghelei, scotea și mai multe cărți dintr-o cutie mare de carton. S-a uitat puțin la băiat, i-a văzut cămașa scoasă din pantaloni, claia de păr care scăpase nepieptănată de ceva vreme și șosetele desperecheate. A zâmbit ușor. Librăria lui Opaline era un magnet pentru băieței și fetețe.

— În ce clasă ești?

— În clasa a treia, la Sf. Ignatius, i-a spus băiatul, întinzându-se să vadă mai bine avioanele de lemn care păreau să zboare spre tavanul boltit.

— Și îți place?

Gândul l-a făcut pe băiețel să pufnească.

Femeia l-a lăsat să frunzărească o carte veche de trucuri de magie, dar după câteva minute băiatul a venit lângă ea și a început să se uite la obiectele de papetărie.

— Poți să mă ajuți, dacă vrei. Trimit invitații pentru o lansare de carte.

Băiatul a dat din umeri și a început să o imite, să împăturească scrisorile și să le pună în plicuri cu puțin prea mult entuziasm. Se strâmba ușor de la efort și constelația de pistru de pe obraji căpăta noi forme.

— Ce înseamnă Opaline? a întrebat, pronunțând numele cu prea multe silabe.

— Opaline e un nume.

— E numele tău?

— Nu, pe mine mă cheamă Martha.

Femeia și-a dat seama că băiețelul nu era mulțumit de explicație.

— Pot să-ți spun o poveste despre ea, dacă vrei. Nici ei nu-i plăcea școala prea mult. Sau să respecte regulile.

— Sau să i se spună ce să facă? a sugerat băiețelul.

— O, mai ales asta, a spus Martha și a zâmbit complice. Uite, cât termini tu de pus scrisorile în plicuri, eu mă duc să fac niște ceai. O poveste bună începe întotdeauna cu o ceașcă de ceai.

CAPITOLUL 1

OPALINE

Londra, 1921

Mi-am lăsat degetele să mângâie cotorul cărții, permițând literelor gravate pe copertă să mă ghideze spre ceva tangibil; ceva în care credeam mai mult decât în ficțiunea care se desfășura în fața mea. Aveam 21 de ani și mama hotărâse că a venit vremea să mă mărit. Nu mă ajuta nici faptul că fratele meu, Lyndon, își găsise o creatură nătângă, care tocmai moștenise afacerea familiei; importau cine știe ce dintr-un loc uitat de lume. Abia ascultam ce spune.

— O femeie de vârsta ta are doar două opțiuni, a decretat mama, în timp ce a pus pe masa de lângă fotoliul ei o ceașcă și o farfurioară. Fie se mărită, fie își găsește un loc de muncă potrivit fragilității ei.

— Fragilitate? am repetat, nevenindu-mi să cred.

M-am uitat în jur, în salonul cu vopsea scorjită și perdele spălăcite și i-am admirat vanitatea. Se măritase cu cineva cu o situație mai proastă decât a ei și avusese grijă să-i amintească mereu asta tatei, ca nu cumva să uite.

— Chiar trebuie să faci asta acum? a întrebat Lyndon, fratele meu, când doamna Barrett, camerista, a dat să curețe cenușa din sobă.

— Doamna mi-a cerut să fac focul, a spus femeia, pe un ton care nu trăda nici urmă de respect.

Locuia cu noi de când mă știam și primea ordine doar de la mama. Pe noi, ceilalți, ne trata ca pe niște impostori de duzină.

— Concluzia e că trebuie să te măriți, a repetat Lyndon, în timp ce traversa camera șchiopătând, sprijinindu-se în baston.

Era cu 18 ani mai mare decât mine și toată partea dreaptă a corpului îi fusese mutilată de un șrapnel, în timpul bătăliei din Flandra; fratele pe care îl știam rămăsese îngropat undeva pe acel câmp de luptă. Ororile care i se citeau în ochi mă îngrozeau și, deși nu-mi plăcea să recunosc asta, începuse să-mi fie teamă de el.

— E un partener potrivit. Pensia lui tata nici măcar nu îi ajunge mamei să țină casa în ordine. A sosit vremea să-ți scoți capul din cărți și să înfrunți realitatea.

Am strâns și mai tare cartea la piept. O primă ediție rară din *La răscruce de vânturi*, primită în dar de la tata, odată cu dragostea pentru lectură. Ca pe un talisman, țineam cu mine întotdeauna cartea cu coperte de stofă, pe al cărei cotor era scris cu litere aurii, în mod mincinos, „de autoarea romanului *Jane Eyre*”. Dăduserăm de ea complet întâmplător la un târg de vechituri din Camden (un secret pe care nu i-l puteam dezvălui mamei). Mai târziu aveam să aflu că editorul englez al lui Emily permisesese această eroare ca să profite de succesul comercial al romanului *Jane Eyre*. Nu era în cea mai bună stare; copertele de stofă erau tocite pe la colțuri și cea de pe spate avea un *v* scrijelit pe ea. Unele pagini se desprindeau și firele care le legau erau tocite de trecerea timpului și de uz. Dar, pentru mine, în ciuda tuturor acestor defecte, inclusiv a mirosului de fum de țigară impregnat în pagini, era ca o mașină a timpului. Poate atunci au fost semănate semințele. O carte nu este niciodată ceea ce pare. Cred că tata sperase ca dragostea mea pentru cărți să-mi stârnească și un interes pentru școală, dar, din contră, m-a făcut să urăsc tot ce învățam în clasă. Aveam tendința să trăiesc în propria imaginație, așa că, în fiecare seară, fugeam acasă de la școală și îi

ceream să-mi citească. Era un simplu funcționar, un bărbat onest pasionat de învățătură. Spunea mereu că toate cărțile acestea sunt mai mult decât doar niște cuvinte pe o pagină; sunt portaluri către alte locuri, către alte vieți. M-am îndrăgostit de cărți și de lumile vaste pe care le adăpostesc și asta i se datora în totalitate tatei.

— Dacă îți apleci puțin capul, mi-a spus odată, poți să auzi cum cărțile mai vechi își șoptesc secretele.

Am găsit o carte veche pe un raft, cu copertă de piele de vacă și paginile îngălbenite de vreme. Am adus-o lângă ureche și am închis ochii strâns; mi-am imaginat că puteam să aud secretele importante pe care autorul încerca să mi le spună. Dar n-am putut să aud nimic, cel puțin nu cuvinte.

— Ce auzi? m-a întrebat.

Am așteptat câteva clipe, am lăsat sunetul să-mi umple urechile.

— Aud marea!

Era ca și cum aveam o scoică la ureche, aerul zbura printre pagini. A zâmbit și m-a mângâiat pe obraz.

— Respiră, tata? l-am întrebat.

— Da, a zis, poveștile respiră.

Când a fost răpus în cele din urmă de gripa spaniolă din 1918, am vegheat la căpătâiul lui toată noaptea, ținându-i mâna rece între ale mele, citindu-i povestea lui preferată. *Istoria personală, aventurile, experiența și observarea lui David Copperfield*, de Charles Dickens. Poate era o prostie, dar o parte din mine spera că îl vor aduce înapoi cuvintele.

— Refuz să mă căsătoresc cu un bărbat pe care nici măcar nu l-am cunoscut, doar ca să sporesc averea familiei. E o idee absurdă!

Doamna Barrett a scăpat peria din mână și zgomotul de metal pe marmură l-a făcut pe fratele meu să tresară. Ura zgomotele puternice.

— Pleacă!

Biata femeie avea probleme cu genunchii și de-abia din a treia încercare a reușit să se ridice și să iasă din cameră. N-o să aflu niciodată cum s-a abținut să nu trântască ușa în urma ei.

Mi-am continuat discursul.

— Dacă sunt o povară așa de mare pentru voi, o să mă mut.

— Și unde, Doamne iartă-mă, crezi că o să te duci? N-ai niciun ban, a spus mama.

Avea 60 de ani acum și mereu se referea la mine ca la „mica lor surpriză”, ceea ce ar fi putut suna chiar drăguț, dacă n-aș fi știut că ura surprizele. Faptul că am crescut într-o familie cu părinți mai în vârstă mi-a accentuat nevoia de a scăpa și de a experimenta lumea modernă.

— Am prieteni, am insistat. Aș putea să lucrez.

Mama a început să țipe.

— Lovi-te-ar blestemele, copil nerecunoscător! a strigat Lyndon și m-a apucat de încheieturi când am încercat să mă ridic.

— Mă doare.

— O să te doară și mai tare dacă nu faci ce îți spunem.

Am încercat să mă eliberez, dar nu s-a lăsat. M-am uitat la mama, care analiza cu atenție covorul de pe podea.

— Înțeleg, am zis în cele din urmă, dându-mi seama că Lyndon era bărbatul casei acum și că el urma să ia toate deciziile.

— Bine.

Tot nu-mi dăduse drumul și îi simțeam respirația stătută pe față.

— Bine, am zis.

L-am privit în ochi și am încercat iar să mă eliberez.

— O să mă întâlnesc cu pretendentul ăsta.

— O să te măriți cu el, m-a asigurat și mi-a dat drumul încet.

Mi-am netezit fustele și mi-am pus cartea sub braț.

— Prea bine. Așa rămâne atunci, a zis Lyndon și a aruncat o privire peste umărul meu. O să-l invit pe Austin la cină azi și vom aranja totul.

— Da, frate, i-am zis, înainte să mă retrag în dormitorul meu de la etaj.

Am deschis primul sertar din comodă și am găsit o țigară pe care o furasem din rezerva pe care doamna Barrett o ținea ascunsă în bucătărie. Am deschis fereastra și am aprins vârful, inhalând încet, ca o *femme fatale* din filme. M-am așezat la masă și am pus țigara pe o scoică veche pe care o culesesem de pe plajă cu o vară în urmă, în timpul unei vacanțe fără griji cu prietena mea cea mai bună, Jane, înainte să se căsătorească. În ciuda faptului că femeile puteau vota acum, o căsătorie bună tot era văzută ca singura lor opțiune.

M-am uitat la reflexia mea din oglindă și mi-am atins ușor clavicula, acolo unde mi se termina părul. Mama aproape a leșinat când a văzut ce am făcut cu cozile mele lungi.

— Nu mai sunt o fetiță, i-am spus.

Dar oare chiar credeam asta? Aveam nevoie să fiu o femeie modernă. Aveam nevoie să risc. Dar, fără bani, ce altă variantă aveam în afară de a-i asculta pe cei din familie? Și atunci mi-am adus aminte de cuvintele tatei... *Cărțile sunt ca niște portaluri*. Am aruncat din nou o privire spre bibliotecă și am mai tras adânc un fum.

— Ce ar face Nellie Bly? m-am întrebat, așa cum făceam adesea.

Pentru mine, ea era întruchiparea curajului – o pionieră a jurnalismului american care, inspirată de cărțile lui Jules Verne, a călătorit în jurul lumii în 72 de zile, 6 ore și 11 minute. Spunea mereu că, dacă îți folosești energia cum trebuie, poți să faci orice. Dacă aș fi fost băiat, aș fi putut să-mi exprim dorința de a porni în Marele Tur al Europei* înainte să mă căsătoresc. Îmi doream să cunosc și alte culturi. Aveam 21 de ani și nu făcusem nimic. Nu văzusem nimic. M-am uitat iar la cărțile mele și am luat o decizie înainte să mi se stingă țigara.

— Cât poți să-mi dai?

L-am privit pe domnul Turton cum îmi analiza exemplarele din *La răscruce de vânturi* și *Cocoșatul de la Notre Dame*.

Era proprietarul unei prăvălii înghesuie, care era de fapt un coridor lung, fără ferestre. Fumul de pipă făcea aerul vâscos și curând au început să-mi lăcrimeze ochii.

— Două lire, iar asta pentru că sunt generos.

— A, nu, am nevoie de mult mai mult.

A văzut exemplarul tatei din *David Copperfield* și, înainte să apuc să-i zic ceva, a început să-l răsfoiască.

— Nu e de vânzare. Are... valoare sentimentală.

— A, asta chiar e interesantă. Este cunoscută drept „ediție de lectură”, pentru că Dickens ar fi citit din ea la lecturile publice.

Nasul lui cărn și ochii mici îl făceau să semene cu un bur-suc sau cu o cârțiță. A început să adulmece cartea valoroasă, ca pe o trufă.

* Obicei al tinerilor aristocrați britanici, care presupunea o călătorie în Europa înainte să se căsătorească (n.t.).

— Da, știu, i-am zis, încercând să smulg cartea din labele lui lacome.

A continuat s-o laude, ca și cum încerca s-o vândă la licitație.

— Minunat legată în piele lustruită de vacă. O ediție fermecătoare; pe cotor este un scris auriu frumos ornat; toate marginile paginilor sunt aurite; cu copertele interioare originale marmorate.

— Tatăl meu mi-a dăruit cartea asta. Nu e de vânzare.

S-a uitat la mine peste ochelari și m-a analizat atent.

— Domnișoară...?

— Domnișoară Carlisle.

— Domnișoară Carlisle, este unul dintre cele mai bine păstrate exemplare din această ediție rară pe care le-am văzut vreodată.

— Și are ilustrații semnate de Halbot K. Browne. Îi puteți vedea pseudonimul acolo, Phiz, am adăugat cu mândrie.

— Aș putea să-ți ofer 15 lire.

Lumea a amuțit brusc, așa cum se întâmplă adesea înainte de o decizie importantă. O cale era libertatea, împreună cu necunoscutul. Alta era doar o colivie aurită.

— 20 de lire, domnule Turton, și batem palma.

A făcut ochii mici și privirea lui a trădat un zâmbet disprețuitor. Știam că avea să plătească, așa cum știam și că aveam să-mi dedic întreaga viață încercării de a recăpăta cartea. Când s-a întors cu spatele, am strecurat înapoi în buzunar exemplarul din *La răscruce de vânturi* și am plecat.

Așa a început cariera mea de negustor de cărți.

CAPITOLUL 2

MARTHA

Dublin, cu 9 luni în urmă...

Când am ajuns prima dată la casa de cărămidă în stil georgian de pe Ha'penny Lane, în acea seară întunecată și rece, cu ploaia șiroindu-mi pe jachetă, nu plănuisem să rămân. Femeia de la telefon nu păruse deloc prietenoasă, dar nu aveam unde altundeva să mă duc și nici bani prea mulți. Călătoria mea spre Dublin începuse cu o săptămână în urmă, din cealaltă parte a țării, într-o stație de autobuz pustie, la marginea satului meu. Nu știu cât am stat în stație, dacă mi-a fost cald sau frig ori dacă a trecut cineva pe lângă mine. Toate simțurile mele erau amorțite de o dorință covârșitoare – să plec. Nu puteam să văd cu ochiul drept, așa că nu am observat când a oprit în cele din urmă autobuzul. Îmi simțeam tot corpul amorțit, dar, când m-am desprins de pe zidul de piatră, coastele mele au ripostat. Totuși, nu voiam să-mi las gândurile să mă poarte iar către acel moment. Nu încă. Chiar și când șoferul a coborât să mă ajute cu bagajul și s-a uitat la mine ca și cum aș fi scăpat de la o închisoare, n-am vrut să-mi las gândurile să mă poarte înapoi acolo.

— Unde mergeți? m-a întrebat.

Oriunde, cât mai departe de aici.

— La Dublin, i-am răspuns.

Dublin ar putea să fie suficient de departe. M-am uitat pe geam și am văzut cum lăsam satele în urmă. Uram nenorocitele astea de câmpuri, orașelele cu o singură școală, o bise-

rică și 12 puburi. Tot acel gri care mă sufoca. Probabil că am adormit, pentru că am tresărit brusc, crezând că e iar deasupra mea – încercam să-mi apăr fața cu mâinile. Nu știam ce să apăr mai întâi. Era prea rapid. Și, când a apucat vătraiul, totul s-a spulberat. Totul. Fiecare speranță. Fiecare speranță stupidă și naivă. În acel moment am învățat ceva: ești pe cont propriu în lumea asta. Nimeni nu vine să te salveze. Oamenii nu se schimbă brusc, nu spun că le pare rău și încep să te trateze cu respect. Sunt un amestec de durere și suferință și se descarcă pe cine apucă. A trebuit să mă salvez singură.

— Doar o cafea și un sendviș cu brânză, vă rog, i-am zis chelnerului, după ce am ales cel mai ieftin preparat din meniu.

Nu avusesem noroc online, așa că am luat un ziar local și am început să caut locuri de muncă. După o săptămână petrecută într-un hostel, începusem deja să rămân fără bani. Și atunci l-am văzut brusc: *Se caută menajeră permanentă*. Am format numărul și a doua zi m-am trezit pe treptele unei case grandioase, bătând la o ușă neagră și lucioasă. *Madame Bowden*, așa cum mi s-a zis să mă adresez, era diferită de toți oamenii pe care îi cunoscusem până atunci. Era ca un personaj dintr-un serial istoric vechi, purta o eșarfă din pene și cercei cu diamante. În mai puțin de cinci minute a început deja să-mi povestească despre trecutul ei de la Theatre Royal, când dansa cu trupa *Royalettes* și juca în piese vechi, de care nu am auzit niciodată.

— Oamenii zic că sunt excentrică, dar eu zic că sunt ei plictisitori, așa că totul e relativ. Cum ziceai că te cheamă?

— Martha, am repetat a treia oară, în timp ce o urmam spre beci.

Avea baston și, deși se folosea de el ca să gesticuleze larg, era destul de agilă. Probabil avea în jur de 80 de ani, dar părea

fără vârstă – o actriță care alesese un personaj înghețat în timp.

— Ultima fată a fost foarte fericită aici, a remarcat pe un ton care mă avertiza că ar trebui să simt la fel.

Era atât de întuneric, încât nu am putut distinge nimic, în afară de fereastra micuță de lângă tavan, prin care puteam să văd picioarele oamenilor care treceau pe stradă. A aprins un întrerupător cu bastonul și, după ce becul din lustra de pe tavan s-a aprins, am putut vedea un pat de o persoană în colț și un dulap în partea cealaltă. Lângă ușă era o chici-netă și, lângă ea, o ușă care ducea spre o baie mică, cu duș. Linoleumul de pe jos se încrețise la margini și tapetul nu se lăsase mai prejos, dar m-am simțit imediat în siguranță. Era al meu. Un spațiu despre care puteam spune că era al meu. Puteam să închid ușa și să nu-mi fac griji că cineva ar putea s-o spargă.

— Deci? a întrebat *madame* Bowen, ridicând din sprâncene.

— E foarte drăguț, am răspuns.

— Normal că e. Ce ți-am zis?

— Sunt angajată?

A făcut ochii mici și m-a analizat din cap până în picioare – eram cât se poate de neîngrijită. Am mulțumit tuturor sfinților pentru vederea ei slabă, pentru că nu a părut să observe vânătăile de pe fața mea sau, dacă le-a văzut, nu au făcut-o să se răzgândească.

— A, așa cred, a cedat. Dar nu te bucura prea mult, te angajezi pentru că nu am de ales. Nu s-a mai prezentat nimeni. Îți vine să crezi? Asta e problema cu generația ta. Nu sunteți dispuși să munciți o zi măcar. Numai „tikkity-tok” și sperați să vă pice bani din cer.

Încă vorbea când a început să se îndepărteze și să urce scările. M-am așezat cu grijă pe pat și am auzit arcurile care sunau ca un acordeon stricat sub mine. Însă nu conta.

Nimeni nu avea cum să mă găsească aici. Am pus alarma să sune la 7 dimineața. Se pare că noua mea angajatoare aștepta „să se bucure de o adevărată experiență culinară” dimineața, moment în care trebuia să pregătesc un mic-dejun demn de o stea Michelin din ce avea în frigider. Urma să mă gândesc la asta mai târziu. M-am lăsat purtată de un somn liniștit, fără să-mi schimb hainele ude sau să trag obloanele.

Cum m-am trezit, m-am și ridicat din pat. De ce era așa de multă lumină? Unde eram? Și de ce suna alarma? Rând pe rând, mintea mea a răspuns la toate întrebările și m-am uitat în jos, la blugii mei vechi și la pulloverul lălău. Nu eram sigură care ar fi o uniformă potrivită pentru o menajeră, dar probabil nu asta. Mi-am deschis geanta și am scos o rochie lungă gri, din tricot. De-abia îmi aduceam aminte că am aruncat-o acolo, dar o parte a creierului meu s-o fi gândit să ia lucruri care nu trebuiau călcate. Mi-am dat repede pulloverul jos și îmi desfăceam blugii când am văzut două picioare plimbându-se prin fața geamului de la demisol. Mi-am ținut respirația până când am văzut ghetete maro, de piele întoarsă, cu șireturi. Nu erau ghetetele lui. Am continuat să le privesc, aco-perindu-mi pieptul cu pulloverul, în timp ce se tot plimbau în cerc. Ce naiba făcea? M-am simțit cuprinsă de un val de furie. Fără un efort prea mare, am deschis geamul și mi-am scos capul afară, cu brațele pe pervaz.

— Scuză-mă?

Niciun răspuns. Mi-am dres glasul. Tot nimic.

— Pot să te ajut?

— Mă îndoiesc.

Accentul lui englezesc m-a luat prin surprindere. Începusem să cred că picioarele nu erau atașate niciunui corp.

Nu puteam să-i văd fața, dar deja puteam să citesc frânturi din el. Era ceva ce făceam de când eram mică, citeam oamenii, chiar dacă uneori asta îmi provoca necazuri. Bărbatul ăsta părea distras, nefericit, căuta ceva.

— Ce faci aici? am continuat conversația cu gambele lui.

— Nu cred că te privește. Tu ce faci aici?

— Aici *locuiesc*, i-am zis, dorindu-mi să fi tras obloanele. Așa că poți să faci pe voyeurul în altă parte.

Vocea îmi tremura puțin. Nu voiam să mă cert cu un străin, dar aveam nevoie de intimitate. I-am auzit ghetetele pășind prin noroi și, deodată, s-a aplecat și i-am văzut fața. Nu prea i se potrivea cu vocea, care era atât de ascuțită, încât ai fi putut să-ți tai degetele în ea. Ochii lui căprui trădau căldură – sau poate erau verzi? Poate verzi-căprui. Pe frunte îi tot cădeau șuvițe de păr. Dar trăsăturile lui lăsau să se întrevadă o persoană curioasă, care te-ar provoca la fiecare pas.

— M-ai făcut cumva voyeur? m-a întrebat, clar amuzat. Ai călătorit cumva din anii 1980?

Nu eram sigură ce mă deranja mai tare – să fiu ignorată sau luată în râs. Zâmbetul lui larg era enervant de molipsitor și lăsa să se vadă niște dinți imperfecti, care bănuiam că erau rezultatul unei pasiuni scurte pentru sport. Fotbal, cred. A fost lovit în față când apăra un penalty. Am zâmbit, dar zâmbetul mi-a pierit imediat.

— Uite ce e, dacă nu încetezi să mă mai urmărești pe la fereastră, o să chem poliția.

Și-a ridicat brațele, în semn de predare.

— Îmi pare rău. Uite, eu sunt Henry, mi-a zis și mi-a întins mâna.

M-am uitat la ea, fără să schitez vreun gest, după care și-a retras-o stânjenit.

— Nu te spionam, pe cuvânt. Eu doar... caut ceva.

Sigur, m-am gândit.